

KORTÁRS KÉPZŐMŰVÉSZEK TOP 10

BAK IMRE

BUKTA IMRE

CSÁKÁNY ISTVÁN

CSÖRGŐ ATTILA

FEHÉR LÁSZLÓ

KESERÜ ILONA

KIS VARSÓ

MAURER DÓRA

NÁDLER ISTVÁN

SZÜCS ATTILA

**GYORS REAKCIÓ,
NAGYOBB ESÉLY A PROFITRA.**

**AKTÍV PORTFÓLIÓKEZELÉS AZ
ERSTE PRIVATE BANKINGNÉL.**

Elkötelezettség. 1819 óta.

ERSTE
Private Banking

www.ersteprivatebanking.hu

DR. ROSE MAGÁNKÓRHÁZ

DR. ROSE ORTOPÉDIAI CENTRUM

DR. ROSE SZÜLÉSZET

DR. ROSE BUDAPESTI PLASZTIKAI INTÉZET

DR. ROSE VÁLLALATI EGÉSZSÉGGŐZPONT

DR. ROSE
★★★★★

1051 BUDAPEST
SZÉCHENYI TÉR 7/8
TEL.: +36 1 377 6737
WWW.DRROSE.HU

Rendelő
Kórház
Nemzetközi oltóközpont
Éves egészségkártyák
Szűrővizsgálatok

A belváros szívében, több mint 28 rendelőintézeti szakterülettel, külön gyermekgyógyászati szakágakkal, korszerű eszközparkkal, műtőekkel, komplex szülészettel, alternatív szülőszobával, minden kényelemmel felszerelt betegszobákkal várjuk pácienseinket. Többféle szűrővizsgálati csomagot, éves kártyás konstrukciókat kínálunk ügyfeleinknek. Az ortopédiai, nőgyógyászati, fül-orr-gégészeti, sebészeti műtéteket várólista nélkül végezzük.

KORTÁRS KÉPZŐMŰVÉSEK TOP 10

FŐSZERKESZTŐ: **LEDÉNYI ATTILA**
LAPIGAZGATÓ: **OLÁH ZSUZSA**
SZERKESZTŐ: **OLAJOS ANNA**
KOMMUNIKÁCIÓ: **DEÁK ZSUZSANNA**

LAYOUT: **ZIMMERMANN ZSOLT**
TERVEZÉS, TÖRDELÉS: **KEREKES ORSOLYA**
KÉPFELDOLGOZÁS: **FEKETE JÁNOS**

EDGE
communications

EDGE COMMUNICATIONS
1061 BUDAPEST, HEGEDŰ U. 9.
(1) 239 0007
INFO@EDGE.HU

AZ ART TODAY KFT. ÉS AZ ARTKARTELL SZAKMAI KÖZREMŰKÖDÉSÉVEL
KIADTA AZ EDGE COMMUNICATIONS KFT.
FELELŐS KIADÓ: **LEDÉNYI ATTILA**
NYOMDA: **PAUKER NYOMDA ZRT.**

ISSN 2061-1293

A CÍMLAPON: RÉSZLET BERNÁT ANDRÁS
TÉR TANULMÁNY No. 173 CÍMŰ FESTMÉNYÉBŐL.

KORTÁRS KÉPZŐMŰVÉSEK TOP 10 VÁLASZTÁS 2015

Az **EDGE Communications** művészeti ügynökség az **Art Market Budapest** nemzetközi kortárs képzőművészeti vásárral és az **Artkartell** online művészeti magazinnal együttműködve 2015 tavaszán különleges programot hozott létre a legjelentősebbnek tekintett élő magyar kortárs képzőművészek kiválasztására. A részvételre a meghatározó hazai képzőművészeti intézmények igazgatói, az Art Market Budapesten is bemutatkozott jelentős hazai kortárs galériák, a 2014. évi „Kortárs magángyűjtők TOP 10” szavazás alkalmával az első 50 közé sorolt magángyűjtők, a hazai művészeti sajtót képviselő főszerkesztők valamint az Artkartell által kiválasztott kurátorok és művészettörténészek kaptak felkérést. A résztvevőknek az általuk ma legjelentősebbnek ítélt 10-10 magyar kortárs képzőművész megnevezésére volt lehetőségük.

A program sikeréhez szavazatával a felkért szakemberek rendkívül széles köre járult hozzá, közöttük **Baki Péter**, a Magyar Fotográfiai Múzeum, **Einspach Gábor**, a Magyar Műkereskedők és Galériák Országos Szövetsége, **Fabényi Julia**, a Ludwig Múzeum – Kortárs Művészeti Múzeum, **Gulyás Gábor**, a szentendrei Ferenczy Múzeum, **Kőrösi Orsolya**, a Magyar Fotográfusok Háza – Mai Manó Ház és a Robert Capa Kortárs Fotográfiai Központ, **Ledényi Attila**, az Art Market Budapest, **Prosek Zoltán**, a Paksi Képtár, **Somorjai-Kiss Tibor**, a Magyar Képzőművészeti Egyetem és **Sturcz János**, a Nemzeti Kulturális Alap Vizualis Művészeti Kollégiuma vezetője; a hazai kereskedelmi galériák részéről a **Deák Erika**, az **Erdész**, a **Godot**, az **Inda**, a **Molnár Ani**, a **Neon**, a **NextArt**, a **Várfok**, a **Viltin** és a **Vintage** galériák vezetői; a szakmai sajtó vezető képviselői köréből **Hajdu István** (Balkon), **Martos Gábor** (MúzeumCafé), **P. Szabó Ernő** (Új Művészet), **Rieder Gábor** (Artkartell) és **Topor Tünde** (Artmagazin), a legjelentősebb kortárs magángyűjtők közül **Alföldi Róbert**, **Bán György**, **Barabás Lajos**, **Bognár Attila**, **Fehér László**, **Gerendai Károly**, **Hetényi**

Csaba, **Hoffmann István**, **Horn Péter**, **Jaksity György**, **Kovács Gábor**, **Rechnitzer János**, **Reszegi Judit**, **Rimár Péter**, **Skonda Mária** / **Völgyi Miklós**, **Szabó Károly**, **Szabó Zoltán**, **Szalóky Károly**, **Szép Péter** (†), **Szücs Ferenc**, **Szücs Tamás**, **Vass László**, **Vértess Gábor** és **Virág Judit**, az Artkartell által a szavazásra kiválasztott művészettörténészek és kurátorok köréből pedig **Bán András**, **Beke László**, **Bordács Andrea**, **Fehér Dávid**, **Fenyvesi Áron**, **Gergely Mariann**, **Geskó Judit**, **Ízinger Katalin**, **Keserü Katalin**, **Készman József**, **Nemes Attila**, **Pataki Gábor**, **Sárvári Zita**, **Stepanovic Tijana**, **Szipőcs Krisztina**, **Szoboszlai János** és **Tolnay Sándor**.

A beérkezett szavazatok alapján a legjelentősebbnek ítélt 50 (pontosabban a szavazategyenlőségre tekintettel 61) hazai alkotó névsora a következő: **Asztalos Zsolt**, **Bak Imre**, **Bernát András**, **Birkás Ákos**, a **Borsos Lőrinc** művészpáros, **Bukta Imre**, **Chilf Mária**, **Csákány István**, **Cseke Szilárd**, **Csörgő Attila**, **Csurka Eszter**, **Deim Pál**, **Drozdik Orsolya**, **El-Hassan Róza**, **Erdélyi Gábor**, **Fajó János**, **Fehér László**, **feLugossy László**, **Forgács Péter**, **Gerber Pál**, **Gerhes Gábor**, **Haász István**, **Harasztj István**, **Hencze Tamás**, **Jovánovics György**, **Károlyi Zsigmond**, **Kaszás Tamás**, **Keserü Ilona**, **Kicsiny Balázs**, a **Kis Varsó** művészpáros, **Klimó Károly**, **Kokesch Ádám**, **Konok Tamás**, **Koronczai Endre**, **Kovács Attila**, **Lakner Antal**, **Lakner László**, **Lovas Ilona**, **Maurer Dóra**, **Megyik János**, **Molnár Sándor**, **Molnár Vera**, **Nádlér István**, **Nemes Csaba**, **Ősz Gábor**, **Reigl Judit**, **Roskó Gábor**, **Société Réaliste** (Gróf Ferenc), **St. Auby Tamás**, **Swierkiewicz Róbert**, **Szabó Dezső**, **Szilágyi Lenke**, **Szirtes János**, **Szöllősi Géza**, **Szurcsik József**, **Szücs Attila**, **Szvet Tamás**, **Tót Endre**, **Váli Dezső**, **Várnai Gyula**, **Vojnich Erzsébet**.

Magazinunk cikkeiben a 10 legtöbb szavazatot kapott művészt mutatjuk be.

TETT, a legkiemelkedőbbnek ítélt magyar kortárs képzőművészek felmutatása valódi kassáki tett: az idén száz éves úttörő folyóirat, *A Tett* szellemiségében fogant, amúgy örökzöld miszió, amely hathatósan segít résztvevő befogadónak, tudatos társnak lennünk egy értékrendjében, önreflexióban és nyilvánosságában igencsak szabdalt jelenkorban. Elég Tom Wolfe *Festett malaszt-jára* vagy a *rózsák nyesése* címén Pernecky Gézának egy emberöltővel később a művész-galerista-műgyűjtő

BENDZSEL MIKLÓS:

QUODLIBET – ARCVONAL

ről is írok, azt ne vegye tőlem senki rossz néven, hiszen ez részletesebben, több bizonyossággal és a valósághoz hűbben történhet, mint azokról írni, akik sok évvel ezelőtt éltek ... Vasari életükben többet bemutatott a közönségnek, s nevüket híressé tette, és ragyogó fénnel árasztotta el őket.

MA AHHOZ, hogy a széles közönség figyelmét a kortárs képzőművészetre irányítsuk, illetve bemutassuk a hazai művészek által végzett alkotómunka jelentőségét, láthatóvá kell tennünk a kiválóság attribútumait: az ismertség, a feldolgozottság, a nemzetközi respektus, a gyűjteményi reprezentáltság, a kisugárzás tanújegyeit. Tíz műhely, tizenegy személyiség áll méltató figyelmünk kereszttüzében. Reprezentatív arcvonalukból három generációt képviselő, koherens fényhullámok rajzolnak látóhatárunkra erős identitását és meglepő rokonságokat mutató arcéleket.

ÉLETMŰVÜK és egyedi látleteik vonzásában egyaránt megragad bennünket Bak Imre, Keserü Ilona és Nádler István programalkotó ereje: a formajelek léptéktől függő/független alkalmazása, a szírvárványkolorit színesztéziája vagy a zene és táj ihlette neoavantgárd. Maurer Dóra regisztrált univerzumából dimenzióanalízissel teremt logikai térfüggvény élményeket. Bukta Imre büszke alázatú kép- és tárgynyelve a tapintható másvilágokról az igazat mondja el, nem csak a valódit. Fehér László látvány-röntgen-képei és lélek-kontúrjai üveg-lemez-törékenységgű óriások. Szűcs Attila tárgyak, személyek és gesztusok lét-sziluettjeinek inventáriumát gyarapítja fáradhatatlanul. Csörgő Attila spektakuluma a tér-idő-energia rendszerek újszerű megtapasztalását. Csákyán István az emlékezet újrhangolt modelltereit, Gálík András és Havas Bálint Kis Varsója pedig homéroszi híradásként egyéni, családi, történeti létünk örök újra olvasatát ajándékozzák nekünk.

A LISTA MÁMORA pezseg már.

Kérem is barátságosan olvasóimat, hogy ezért ne rójanak meg, hanem vegyék tőlem jó néven. Ég velünk.

Laikusok és szakértők részéről egyaránt gyakorta felmerülő kérdés, hogy miként határozható meg egy-egy műtárgy, művész vagy akár egy teljes alkotói életmű értéke. Lehet-e döntőnek tekinteni a műtárgypiaci eredményeket, az eladási vagy leütési árakat, a galériákban vagy művészeti vásárokon realizált forgalmat. Vagy talán inkább a művészettörténész guruk, múzeumok igazgatói, közgyűjtemények akvizítorai, az évente, kétevente vagy éppen ötévente megrendezett elitkiállítások mindenható kurátorainak szava a döntő.

Nagy példányszámú, népszerű magazinokban éppúgy olvashatunk a kérdést körüljárni igyekvő írásokat, mint olyan szűk körben terjedő szakmai orgánumban, amelyek pusztán megértése is csak kevesek kiváltsága, diplomadolgozatok és doktori értekezések születnek a témában, kutatások, kimutatások és elemzések igyekeznek feltárni a művészeti sikerek titkát és a kudarcok okait. Miközben végső soron abban sem vagyunk igazán biztosak, hogy a művészet világában mi is a siker voltaképpeni definíciója. Itt, a legjelentősebb élő magyar művészek kiválasztásakor sem a legvégső igazság kimondására, sem a titok megfektetésére nem vállalkoztunk. Törekedtünk viszont arra, és tettük ezt sikerrel, hogy a hazai művészeti eredményekről és művészeti életünk alkotó szereplőiről jó okkal és alappal véleményt alkotók a lehető leg-
többen fejték ki véleményüket. Törekedtünk továbbá arra is, hogy ezúttal ne csak a gettón, a kortárs képzőművészet iránt üzleti vagy szakmai alapon, illetve valamilyen már-már vallásos meggyőződésről okán elkötelezettek szorítón szűk körében legyen szó arról, hogy kik a hazai képzőművészet leginkább meghatározó alkotói, közkeletű – bár a hazai szakmai közegben nagyon nem szívesen alkalmazott – kifejezéssel élve: sztárjai.

A közfelfogás szerint ahol sztárok vannak, ott siker is van. És ahol siker van, arra jól esik

figyelmet fordítani, ott könnyebben indokolhatóak a ráfordítások, arrafelé érdemesebbnek látszik befektetni, arra nem kár időt, figyelmet, *ad absurdum* pénzt fordítani. 2015-ben a Cannes-i Filmfesztivál és a magyar versenyfilm jogos diadalmenete után kisebb erőfeszítést jelent majd a hazai filmgyártás milliárdos támogatásának indokoltsága mellett érvelni. Legalábbis így lenne logikus. És ugyan ma még kevesen bíznak ebben, de ha legalább néhány hazai képzőművész nevét megismeri és megjegyzi majd a publikum, ha többen hallanak – mert szívesebben és érthetőbben beszélünk – képzőmű-

LEDÉNYI ATTILA:
ITT SZTÁROK VANNAK

vészeink sikereiről, vagyis ha a hazai képzőművészetnek is lesznek sztárjai, akkor ... na majd meglátjuk, mi is lesz akkor.

Mi mindenesetre ezeken az oldalakon sikeres embereket mutatunk be, rendkívüli tehetségű, ritka képességekkel megáldott, képzett és felkészült, keményen dolgozó, tiszteletre - de legalábbis csodálatra - méltó különleges nőket és férfiakat.

Művészeket, akiknek a neveit talán érdemes elkezdni megjegyezni.

háromszögben tett bolyongásaira gondolnunk ahhoz, hogy jelentőségét érzékeljük.

A FELMUTATÁS gesztusa kiváltképp akkor hiteles főhajtás, ha az a szakma „peer review”-ján, az értő kollegiális ítéletalkotáson alapszik. Az intézmények, galériák, magángyűjtők, a szakajtó és a kurátorok, művésztörténészek képviselőinek klasszikus előképe, a németalföldi száz mestert *Festőkönyvében* bemutató Karel van Mander így vallott erről már négy évszázada: *Hogy végezetül a most élők-*

BUDAPEST, HUNGARY

H - 1013 Budapest, Lánchíd utca 19.

T + 36 1 419 1900

www.lanchid19hotel.hu

A MEMBER OF DESIGN HOTELS™

LÁNCID 19

DESIGN HOTEL

- Sunday Times - The hot 100 best hotels in Europe
- European Hotel Design Awards - Best Architecture
- Condé Nast Traveller's Hot List - Best 65 Places To Stay
- Wallpaper&Fortune Magazine's Best 50 Business Hotels
- Recommended in the Michelin Guide
- Best of Budapest Award

- central location with a splendid view over the city, the Royal Castle and the Danube
- 3 unique panorama suites above the city with large terrace and jacuzzi bathtub
- 45 rooms of individual look
- free wifi throughout the hotel
- 3 meeting rooms and business services
- L19 restaurant & bar

CHATEAU VISZ,
LUXUS ÉS ELEGANCIA

MAGYARORSZÁG LEGJOBB ÉTTERME* – HOTEL – SPA

* Dining Guide Év Étterme 2010-es díja, a Népszabadság 50 legjobb magyar étterem 2010. évi kiadványa valamint a 2010. évi Alexandra Étteremkalauz értékelése alapján.

H-8681 Visz, Berencsepuszta • Telefoni +36 85/710-003 • Telefon/fax: +36 85/710-194 • E-mail: info@chateauvisz.com
www.chateauvisz.hu

Megközelíthető: M7, 135-ös kijárat, 67-es út Kaposvár irányába

Ceylonban, az országban,
amely oly híres
létezik egy tea, teáiról,
amely oly híres
ízvilágáról...

Tiszta eredetű tea, amelyet Sri Lankán,
a tea egyik legjobb termőhelyén szüretelnek
kézzel, dolgozzák fel és csomagolják frissen.
A Dilmah tea az évszázadok alatt kialakult
teakészítés hagyományait követve készül.
Nem keverjük más helyről származó
teákkal, így minden tea megőrzi a különféle
tájegységek adta sajátos ízvilágát. A valódi tea
íze, aromája és karaktere hűen tükrözi
a területi és éghajlati adottságok
által kialakult egyedülálló jellegzetességeket.

Dilmah, az egyedülálló tea
A Dilmah alapítója az egész életét a teának
szentelte, és a teakészítés igazi mesterévé vált.
Családi vállalkozását nagy odafigyeléssel,
büszkeséggel és szenvedéllyel vezeti.
Ez olyan érték, amit pénzért
nem lehet megvásárolni!

Merrill J. Fernando
Founder of Dilmah Tea

www.mjffoundation.org

www.dilmahconservation.org

A Dilmah, a világ első valóban etikus teamárkája. A legelső-
több „fair trade”, azaz méltányos kereskedelem. Nyereségünk
Sri Lankán marad, s így az MJF Alapítvány munkáját segíti
dolgozóink, közösségünk és az iparág jövőjét támogatva.
Az Alapítvány mintegy 300 projektet finanszíroz és kezel,
ami a közösségekben belül közel 10.000 hátrányos helyzetű
ember életét érinti.

A Dilmah Conservation vállalkozásunk társadalmi felelő-
ségvállalásának egyik fontos eleme.
A környezet és annak védelme szerves részét képezi az
emberi jólétnek. Ezért a Dilmah a Természetvédelmi Világ-
szövetséggel (IUCN), a világ legnagyobb környezetvédelmi
szervezetével, együtt a biodiverzitás, a fajok és a természe-
tes élőhelyek hosszú távon való fenntarthatóságát és ezek
megismertetését segíti, az ember és a természet harmonikus
együttélésének ösztönzésével.

Üzlet az emberek szolgálatában

www.dilmahtea.hu www.mydilmah.com www.facebook.com/DilmahHungary [www.twitter.com/dilmah](https://twitter.com/dilmah)

A Dilmah teák hivatalos magyarországi forgalmazója:

G.I.F.T. Kft. Gourmet International Food Trading • 1112 Budapest, Sasadi út 134. • Telefon: +36 1 225 1093 • Fax: +36 1 201 2328

Minden ízében olasz.

A több mint 130 éves tapasztalattal rendelkező Caffè Vergnano elhozta Önnek az eredeti olasz
eszpresszót. A kiváló minőségű kávékeverékek gondosan válogatott, a világ legjobb ültetvé-
nyeiről származó alapanyagoknak, valamint a tradicionális olasz pörkölésnek köszönhetik
aromáikat. A Caffè Vergnano elsőként indította el a piacon az új kávékapszulát, amellyel
Ön bárhol élvezheti a tökéletes olasz eszpresszó élményét.

Az E'spresso®1882 kávékapszula alkalmas a NESPRESSO®* kávégépeken való lefőzésre.

*A márkanév nem a Caffè Vergnano S.p.A. vagy társult vállalkozásai tulajdona.

G.I.F.T. Kft. Gourmet International Food Trading • 1112 Budapest, Sasadi út 134. • Telefon: +36 1 225 1093 • Fax: +36 1 201 2328
www.gift-sweet.hu • www.facebook.com/caffevergnanohu

BAK IMRE
(1939, Budapest)

◀ **Kitörés I. (2012)**
magángyűjtemény

▶ **Esély (2008)**
a művész tulajdona

▼ **Hamburg (2009)**
a művész tulajdona

Az 1960-as évek közepén Bak Imre stílusára olyan képzőművészek hatottak, mint Jean René Bazaine és Alfred Manessier, teóriájára Vaszilij Kandinszkij, Kazimir Malevics és Piet Mondrian volt döntő befolyással. Az évtized végére e kettősség föloldódott, és Bak Imre a német közvetítéssel megismert úgynevezett *hard edge* festészet felé fordult. Az 1970-es évek elején - a *concept art* egyik legjelentősebb magyar képviselőjévé válva - rövid időre föladata a festést, majd egy sajátos, konceptualista, az európai és a közép-amerikai kultúrák egyetemes jeleiből építkező emblemikus festészetet fundált.

Az 1980-as évek elején szemlélete a posztmodern elvek hatására megváltozott: motívumkészletébe bekerültek a szecesszió dekoratív muatrái, a futurista design felszabadult geometrizmusa, az idollá növekvő Kandinszkij késői korszakának szürrealisztikus mértanisága, az 1940-es évek magyar avantgardistáinak idiomatikus elemei, és mindezt a posztmodern építészet euforikus idéző-technikája mozgatta. Festményeinek karneváli hangulata az 1980-as és 1990-es évek fordulóján lecsillapult: az úgynevezett *neogeo* befolyása a barokkos áradásnak gátat vetett.

© Bak Imre

Az 1990-es évek zárt, arányos és tiszta formálását az évtized végén, ha nem is feltűnően, de tagadhatatlanul megbontja egy sejtelemnyi disszonancia, amely elsősorban a szimmetria oldódásából ered: az épített, városi táj vagy az absztrahált csendélet - mint sugallt „tematika” - kezdi elveszíteni jelentőségét.

A harmóniába fogott disszonanciát - másrészt - a nagy és a kis formák ütköztetéséből eredő energia táplálja: az asszociáció lehetőségének megvonásával megnő a formák elemi ereje, és élesebbé válik egymáshoz mért viszonyuk, egyszersmind autonómabbakká lesznek a színek is.

© Bak Imre

© Bak Imre

© Bak Imre

A színmezők, annak ellenére, vagy éppen azzal együtt, hogy határooltságuk, fedettségük, konstruáltságuk csöppet sem lazul, organikusabb, „természetibb” struktúrába szerveződnek. Másképpen

fogalmazva: ha utalást, „jelentést” keresünk, úgy azt a szervezetlen tájban találjuk meg inkább, mint a szignálszerű város-képben vagy a Giorgio Morandi stílusát idéző csendéletben, és ez, ha

◀ A jelentőség hatalma (2009)

a művész tulajdona

▶ Konfliktusok (2012)

magángyűjtemény

nem is áll ellentétben az egy-két évvel ezelőtti képek szisztematikus építkezésével, mindenesetre - szó szerinti - nyitást jelez...

Mintha egy sajátos, absztrakt újromantika lenne születőben (érdemes lenne párhuzamokat keresni az adott időszak kortárs zenéjével, talán Alfred Schnittke műveivel)...

Mindennek ellenére, egy sajátos történeti tematizálás révén - és ez Bak Imre gondolkodásmódjának állandó eleme - a képek, bár már nem „posztmodern” módon, de szenvedélyes ragaszkodással idéznek meg termékenyítő művészettörténeti helyeket és szimbólumokat: most El Liszickij „regényes” vörös négyzete válik protagonistává, és érdekes módon szervezi újra Bak Imre korai, az 1960-as évek végéről származó, és a (talán önreflexív módon) újra felbukkanó, lelkes zöldjeinek világát...

Bak Imre festészetének majd' negyven éve alapvető törekvése a térillúzió megragadása. Képeinek illuzionisztikus perspektívája - ha ez nem képzavar - legalább négy szintre épül: egyrészt a klasszikus konstruktívizmus „rétegelt”, az egymást fedő síkok titkolt perspektívájára, másrészt a *colourfield painting* színintenzitáson és színhangulaton alapuló térélményére, harmadrészt az „ábrázolás”, a sejtetett narrativitás, az asszociációk esélye által keltett térképzetre, negyedrészt - az ellentmondással együtt - a művészettörténeti (idő)perspektívára, amely különös, de nem meglepő módon lesz része a fizikai térnek,

hiszen az idézet, szervesülése ellenére is, önálló térrel bíró felületet követel.

Talán nem a legmegfelelőbb kifejezés, de Bak Imrének az 1980-as évek második felében kiérlelt absztrakt allegorizmus az elmúlt években egy különös és szemérmes *hedonizmussal* gazdagodott. Stílusa korábban egyfajta kettősségre épült fel, és kapott tartalmat: a művész a megtalálás és megcsinálás eufóriáját a művészet mint teremtés, a művészet mint mítosz, a mítosz mint forma gondolati sémájára tette rá, vagy mondjuk másként, a posztmodernbe oltott poszt-konceptualizmust díszítette fel a felszabadultság vágyával. Ehhez járult aztán a stabil-instabil kettősségének lebegtetett megfogalmazása. Vagyis, ha úgy tetszik, hatalmas vásznainak motívumai, a plasztikusnak tetsző formák szó szerint a színek terében lebegve - nem „kipörögnek a napvilágra”, mint valaha, az 1980-as évek furcsa kis dekoratív elemei a nagy formák környékén, hanem - szinte méltósággal fordultak át a sűrű térbe, vagy talán magába az időbe. Ez folytatódik most egy alig is megfogalmazható *lustprinzip* (azaz „örömelv”) érvényében.

(A cikk szerzője Hajdu István.)

© Bak Imre

BUKTA IMRE
(1952, Mezőszemeré)

- ▼ Udvar (2005)
magángyűjtemény
- ▶ Kislány traktorgumival (2012)

Bukta Imre pályáját autodidakta művészként kezdte az 1970-es években. Művészetét négy évtizede folyamatos elismerések övezik, háromszor képviselte hazánkat a Velencei Biennálén (1980, 1988, 1999), és számtalan egyéb hazai és külföldi kiállításon szerepelt. Legutóbb 2008-ban a debreceni MODEM Modern és Kortárs Művészeti Központ és 2012-ben a Múcsarnok szentelt retrospektív tárlatot művészetének, ez utóbbi a rendszerváltás óta a leglátogatottabb egyéni kortárs kiállítás lett. Négy könyv jelent meg munkásságáról: 1998-ban az Új Művészet, 2006-ban az A38,

© Godot Galéria

© Godot Galéria

illetve 2008-as és 2012-es kiállításai kapcsán a kiállító intézmények gondozásában. A közelmúltig több mint egy évtizeden át az egri Eszterházy Károly Főiskolán tanított, a Magyar Képzőművészeti Egyetemen jelenleg is oktat. Mezőszemerén él, 2004 óta tartozik a budapesti Godot Galéria által képviselt művészek közé.

Bukta Imre a vidéki Magyarország hiteles krónikása. Mezőszemerén látta meg a napvilágot, az anyatejjel együtt szívta magába a falusi élet minden rezdülését, ez a közeg művészeti önkifejezése számára kezdettől fogva elegendő impulzust adott. A vidéki Magyarország világa azonban rég pusztulásnak indult: a falusi élet identitását jelentő paraszti kultúrát a szocializmus évtizedei alatt jórészt felszámolták, a rendszerváltás utáni időszak pedig nagyon kevés volt alkalmas az alapok újrateremtésére.

Bukta Imre 1970-es, 1980-as évekbeli neoavantgárd korszakának meghatározó stratégiája volt, hogy a vidéki, gádzálkodó élet praktikus-hétköznapi

tárgyait – a pop art-ra jellemző közvetlenséggel – beemelte a művészet univerzumába. Nem a paraszti kultúrát vetette alá kíméletlen reflexiónak, hanem a társadalmi berendezkedést. A mezőgazdasági munkaeszközöket, a megművelt táj természetes és mesterséges elemeit ugyanis nem egyszerűen más kontextusba helyezte, hanem azokat átalakította, pszeudo-objekteket hozott létre: hol hibás gépeket, hol meg groteszk tájelemeket teremtve. Az ironikus átalakítások nem egyszer a diktatórikus államhatalom paraszti kultúra értékei iránti sükettségéről tanúskodnak, arról az agresszív elmetzésről, amellyel ezt a kultúrát elszakították gyökereitől. A tárgykompozíciók mellett művészetében az első pillanattól jelen van a performansz műfaja is, önkifejezésének másik fontos médiuma. Az ekkoriban bemutatott akciói elvont művészeti kérdéseket adaptáltak rurális környezetbe, a mezőgazdaság díszletei közé, rendre abszurd vagy humoros szituációkat hozva létre.

© Godot Galéria

Az 1990-es években művészete kezd elvontabbá válni. Sturcz János a következőképpen foglalja össze a változást: „ember- és társadalomértelmezése egyre elmélyültebb lett, világlátása egyre általánosabb, metafizikai szinten mozog, 1989 után pedig tematikai és technikai léptékváltás is bekövetkezett művészetében”. Ez az elvontabb válás minde- nek előtt a technika-, az anyaghaszná- lat átalakulásával, valamint a másfajta műfajok preferálásával magyarázható. A mezőgazdasági tárgykultúra úgyneve- zett ready-made-jeinek közvetlenségét felváltja az ábrázolás általi absztrahá- lás: egyre többet fest és rajzol, művein szimbolikus motívumok jelennek meg. A leggyakoribb motívum a fa: az embe- ri magányosságot, a félbetörtséget, a pusztulást szimbolizálja, és mivel egy- szerre képes megidézni az eltűnés és a (természeti) magasztosság eszméjét, így nemcsak a paraszti kultúra kiüresedé- sébe, hanem – a kilátástalan élet másik oldalaként – az isteni horizontba is betekintést enged.

© Godot Galéria

▲ Nyulat simogató (2001)
magányűtemény

▼ Elhagyott vasútállomás (2015)

magányűtemény

▼ Szomszédasszony (2011)

Ludwig Múzeum - Kortárs Művészeti Múzeum

A kétezres évek jelentik munkásságá- ban az igazi fordulópontot. A festészet előtérbe kerülése óhatatlanul előidézi egy líraibb és rétegzettebb formanyelv kialakulását – absztrakt motívumok- kal, bonyolult tér- és időstruktúrákkal. A képi és filmi kompozíciókban (fest- ményekben, grafikákban, videóinstal- lációkban) a fa-motívum mellett meg- jelenik a másik főmotívum, Krisztus allegorikus alakja, amely a világ tárgyai közé, az elmúlástól áthatott mindenna- pok réseibe szentkép gyanánt préseli be magát, hogy egy átszellemített élet, egy másvilág ígérete legyen. A korábbi kor- szakokban rejtetten felbukkanó vallásos színezet a 2000 után készült művekben az értelmezést meghatározó, lényegi vetületté válik. Ezt csakis az emberekhez

való közellépés teszi lehetővé: Bukta Imre emberalakjaiban ugyanis nemcsak a reménytelenség fejeződik ki, hanem az Isten-keresés megannyi stációja is. A közvetlen emberábrázolás felszabadí- tó erővel hat a művészre: immár nem a tárgyi környezet elidegenítő nézőpont- jából, nem a mesterségesen létrehozott, majd pusztulni engedett táj „messzesé- géből” kell rátekintenie a paraszti kul- túrára, hanem a legközelebbi, egyúttal legszemélyesebb aspektusból: azoknak az embereknek az élete felől, akiknek otthonul ez a világ adatott.

(A cikk Széplaky Gerda A gaz lehúzó, altat, befed című írásának felhasználásával készült, köszönjük a Godot Galéria közre- működését.)

© Godot Galéria

▼ Holnap dolgozója,
bevetési ruha (2009)

CSÁKÁNY ISTVÁN
(1978, Sepsiszentgyörgy)

Csákány István napjaink egyik legizgalmasabb kortárs magyar képzőművésze. A környezet térbeli alakításának és plasztikai átrendezésének mestere elsősorban magával ragadó nagyméretű installációiról, életnagyságú realista szobrairól és fantasztikus fametszeteiről ismert. Kódok és jelek rendszeréből építkező, látványos munkáinak célja, hogy újraértelmezzen olyan, a történelem által kőbe véssett ideológiákat, elméleteket vagy rendszereket, amelyek komoly hatással vannak a jelen gondolkodásmódjára, a dolgokról vallott nézeteinkre és az azokról zajló diskurzusokra.

© Surányi Máté

▼ Sudden gust of motivation (2012)
kiállítási enteriőr, Lofoten International Art Festival 2013

A 2006-ban a Képzőművészeti Egyetem festő szakán végzett képzőművész sokrétű praxisában a kezdetektől a médiumok közötti átjárás lehetőségeit kutatja. Jelenleg Düsseldorfban él. Művei számos jelentős magán- és intézményi gyűjteményben megtalálhatóak, és a kortárs képzőművészet olyan fontos eseményein és helyszínein tűntek fel, mint a kasseli dOCUMENTA(13), a maastrichti Bonnefanten Múzeum vagy a luxemburgi MUDAM. Csákány István az alkotásaira jellemző egyszerű anyagokkal pályája kezdete óta kísérletezik. A kelet-európai hangulatot árasztó olcsó beton és tetőléc számára azt a közös múltat szimbolizálja, amely a régióban mindannyiunk identitását meghatározza. Korábbi munkái tulajdonképpen ennek a múltnak az újrafelfedezéséről és újraértelmezéséről szólnak. Egyfajta modernista archeológusként egy kor őrült eszméit járja körbe

több nézőpontból, hogy a be nem teljesült elképzeléseket befejezze, vagy azokra egy jobb, fenntarthatóbb, jövőbementőbb tervet mutasson fel. Ehhez a kritikai attitűdhöz kapcsolódik szervesen a 2009-ben készült *Holnap dolgozója, bevetési ruha* című betonból készült szobra is, amely – más műveihez hasonlóan – a láthatatlan, hősi munkásembernek állít emléket. A „holnap dolgozója” az utópia építője. A valaha volt lendületes küldetés ellentmondásosságát a készenléti uniformis és a súlyos beton közötti feszültség hangsúlyozza.

Az elmúlt két évben valamelyest átalakult, univerzálisabbá vált az a tematika, amely köré Csákány István művei szerveződnek. Az értelmezési keret, a történelmi, társadalmi, geopolitikai tartalom kitágult, és az anyaghasználatban is heterogenitásra kezdett törekedni a művész. Tulajdonképpen a dOCUMENTA(13)

© Csákány István

kiállításon bemutatott *Ghost keeping* a fordulópont. A hatalmas szellem-varroda-manufaktúrát reprodukáló mű már nem tesz különbséget Kelet és Nyugat között, sokkal inkább vizionál valami-féle Orwell írásainak hangulatát idéző termelési kör, ahol sorozatgépek uniformizálnak sorozatembereket. Új installációiban – a kitömött patkánytól a kiszáradt borostyánig – olyan tárgyakat használ fel, és emel ki eredeti környezetükből, amelyek már hor-

doznak valamilyen jelentést. A *Lelet* például a kölni dóm oldaláról lefejtett elszáradt borostyán. A gótikus épülethez hasonlóan csipkés és organikus, de már halott szerkezet bizzar szoborrá vált azáltal, hogy bekerült egy budapesti galéria kiállítóterébe (Dioráma, Trafó Galéria, 2014). Ez a mű, ahogyan a *Múzeum embereknek és patkányoknak* című háromdimenziós diagram is, ugyanazt a kérdést járja körbe. Az alkotás címe, akárcsak az azt alkotó ketrecbe zárt

tárgyak is a *Les Statues Meurent Aussi* („A szobrok is meghalnak”) című 1953-as szurrealista filmben látható múzeumi tárolókra utalnak, és azt a kérdést járják körbe, hogyan változik meg egy tárgy jelentése, ha eredeti környezetéből bekerül egy zárt múzeumi közegbe.

Csákány István gondosan ügyel arra, hogy műveit visszatérő motívumokkal szignálja. Ahogy a törött székéből földre zuhanó öltönyös figura (*Sudden gust of motivation* címen), úgy a betonból kiöntött kéz is ilyen meghatározó elemek. Utóbbi nemcsak a *Múzeum embereknek és patkányoknak* installációban tér vissza, hanem a *Betonkoszorú* című műnek is fő alkotóeleme. Az utóbbi fríz tulajdonképpen Bruce Nauman *Fifteen pairs of hands* („15 pár kéz”) című 1996-os alkotásának parafrázisa, ahol az egyik pár kéz pontosan ugyanúgy jelet (csak éppen az ellenkező irányba), mint Csákány István munkája esetében. Így – az irányt megfordítva – obszcén jelet mutat az alkotó kéz, amely vagy így, hogy azt mutatja, amit, vagy úgy, hogy frízként körbefut, de – még ha csak ironikusan is – a dolgok soha véget nem érő körforgására utal.

(A cikk szerzője Sárvári Zita.)

- ◀ Múzeum embereknek és patkányoknak (2015)
- ▲ Lelet (2014)
- ▲ Betonkoszorú (2013)

CSÖRGŐ ATTILA
(1965, Budapest)

Csörgő Attila a nemzetközi szinten leginkább jegyzett magyar képzőművészek egyike, generációjának legnagyobb hatású képviselői közé tartozik. 1999-ben a Velencei Biennálé magyar pavilonjának volt főszereplője, majd részt vett az Isztambuli Biennálén (2003) és a Sydney Biennálén (2008) is. 2012-ben Csákány István és St. Auby Tamás mellett a németországi Kasselben ötévente megrendezésre kerülő, a világ egyik legjelentősebbnek ítélt művészeti kiállítása, a *documenta* keretében képviselte a hazai képzőművészetet. Többek között a Munkácsy-díj és az Európa egyik legrangosabb média-művészeti elismerésének számító Nam June Paik-díj tulajdonosa.

♣ Occurrence graph II, triangle (1998)

MUDAM, Luxemburg

♣ Clock-work (2011)

Centre Pompidou, Párizs

Csörgő Attila rendkívüli munkássága a művészet és tudomány közötti határt kutatja. Munkája során a tudomány és technológia kérdéseit játékos és intelligens formában dolgozza fel, hosszú kísérletezései során olyan matematikai problémákkal foglalkozik, amelyek a kinetika, optika vagy geometria kérdéseit érintik. Mindeközben olyan cseppeket sem konvencionális alkotásokat hoz létre, amelyek megoldásokat kínálnak a vizsgált problémák megjelenítésére. Az alkotói folyamat eredményei gyakran váratlanok, lenyűgözőek vagy éppen poétikusak. Saját tervezésű, precíz szerkezetei és installációi olyan mögöttes valóságba engednek bepillantást, amely a mindennapi érzékelés során többnyire észrevétlen marad.

A *documenta*(13) programjában is bemutatásra került *Squaring the circle* („A kör négyszögesítése”) című játékos és komplex alkotása munkásságának kiemelkedő példája. A címadást inspiráló, az ókori görög korból származó matematikai probléma évszázadokon át foglalkoztatta a tudósokat, míg azt végül a 19. században matematikusok megoldhatatlannak nyilvánították, így az ma is egy-egy megoldhatatlan feladat metaforájaként szolgál. Csörgő Attila műve a lehetetlent fordítja lehetségessé, amikor különleges tükör segítségével egy kör árnyékát négyzetté formálja át. *Clock-work* című sorozata a fény és mozgás kombinációjáról folytatott kutatásának és kísérleteinek állomásait jeleníti meg. A művész által felépített, egyfaj-

▼ Squaring the circle (2012)

© Marcus Schneider

► Peeled still life III, részlet (2014)

ta időgépként is felfogható kinetikus konstrukciók szoborként, háromdimenziós rajzként, mozgóképként vagy pusztán tudományos kísérletként egyaránt értelmezhetőek.

Bencsik Barnabás művészettörténész az alkotó *Arkhimédészi pont* című, a budapesti Ludwig Múzeumban rendezett kiállításának katalógusához írt előszavában így fogalmaz: „Csörgő Attila olykor bonyolult matematikai, fizikai vagy ábrázoló geometriai feladványokkal bíbelődik akár hónapokon át, és művei ezeknek a kérdésfelvetéseknek egy-egy lehetséges megoldását jelenítik meg, máskor pedig olyan különleges fényképezőgépeket konstruál, amelyek korábban nem látott képeken rögzítik a valóságot. A fény és a mozgás egymásra hatásából előállítható optikai illúziók foglalkoztatják, azok a meglepő és váratlan fizikai jelenségek, amelyek egy pillanatra kibillentik a nézőt a magától értetődő fizikai törvényszerűségekbe vetett hitéből. A matematika és a geometria világa, a hétköznapi fizika érdektelennek tűnő jelenségei a témák és ötletek kimeríthetetlen tárházát jelentik, a tudományos megközelítés módszere pedig azt a hatékony, célirányos és bármifajta szubjektivitástól mentes eszközrendszert biztosítja, amely elengedhetetlen számára a valóság elfogulatlan szemlélésekor. Mechanikus szerkezetei, mobil konstrukciói külső megjelenésükben nem hordoznak esztétikai minőséget, nem játszanak rá a gépeket kultikus tárgyként kezelő kineti-

kus szobrászat szépségeszményére, sem a dadaista hagyományok követőinek kidobott lim-lomokból, használhatatlan kacatokból összeeszkábált, funkciótlan tákolmányaira. A művek kivitelezése vállaltan és szántsándékkal esetleges. A megvalósítás funkcionális minimumra redukálásával éri el, hogy a néző figyelme zavartalanul összpontosulhasson a működésben lévő szerkezet által megjelenített geometriai gondolat vagy fizikai jelenség esszenciális mozzanataira.” Csörgő Attila a világ vezető nemzetközi vásárainak rendszeres szereplője, alkotásai jelentős magán- és közgyűjteményekben, köztük a Ludwig Múzeum és a Nemzeti Galéria mellett például a párizsi Pompidou Központ kollekciójában is megtalálhatóak.

(Köszönjük a berlini Gregor Podnar Galériának a cikk elkészítéséhez nyújtott segítséget.)

© Attila Csörgő

◄ **Aluljáró I. (1975)**
Fővárosi Képtár – Kiscelli Múzeum

► **Kútbanézó (1989)**
Magyar Nemzeti Galéria

Fehér László transznacionális hírnő, de legfőképp transznacionális jelentőségű művész, aki mögött fényes művészi karrier áll, amit egyaránt példáz a Velencei Biennále, a bécsi Ludwig Múzeumban rendezett nagy retrospektív kiállítás, a Munkácsy- és Kossuth-díj vagy a bécsi Ringturm épületére készült monumentális kép. Művészete nem más, mint egy olyan lírai-filozófiai hangvételű konceptuális realizmus, amely szokatlan érzékenységgel viszonyul a jelenhez. Műveinek „felszínét”, a vizuális megformálást koncentráltság, világos fogalmazás jellemzi. Fehér László a határhelyzet művésze, aki fájdalmasan éli meg, hogy elkerülhetetlen a választás. A választás a múlt és a jövő között. A tudatállapotok és az annak megfelelő látásmód között. A hiperrealizmus és a derealizáció között. Valójában ezt éreztem meg már a művésszel és a műveivel való első találkozásom alkalmával. Természetesen egyes munkáit ismertem már reprodukciókból. Volt, amit láttam a Velencei Biennálén. De amikor magával a művésszel először találkoztam, a műtermében a képei olyan óriási hatással voltak rám, amihez foghatót nem tapasztaltam. Emlékezetes marad a benyomás: a képbe való belépés hangsúlyozása. Nem mint a tárgyi-térbeli érzékelés banális, lényegében a mimé-

FEHÉR LÁSZLÓ
(1953, Székesfehérvár)

zissel azonos problémája, hanem mint egzisztenciális kérdés.

Fehér László a fotórealizmuson belül olyan mozzanatot aktualizál, amely nem teljesen fér bele a hiperrealista diskurzusba. A hiperrealizmust általában véve a látás szituációi foglalkoztatják, a nézés szituációit kutatja, miköz-

ben Fehér Lászlót mindenekelőtt a lét kategóriái izgatják. A hiperrealizmus a maga „akkurátus” festésmódja miatt tűnt a leginkább adekvátnak számára az olyan létkérdések felvetéséhez, mint az útvalasztás, a valóság vagy a világban való lét misztikuma. A hiperrealizmus a maga személytelen, kollektív pátoszával

azért bizonyult megfelelőnek számára, mert lehetőséget jelentett a szocium legadekvátabb, objektív ábrázolására. Arra a kérdésre pedig, hogy merre halad ez a kollektív test, a művész megadja a maga választát.

A művész a munkáját életképfestészetnek nevezi. Valóban megvan benne a zsánerfestészet összes külső jegye: a részletek, a környezet, a társadalmi vonatkozások iránti figyelem. De hiányzik belőle a zsánerfestészet legfontosabb jellegzetessége: a cselekmény, az elbeszélés, az egyszerű emberek világa iránti érdeklődés. Mert narratívája másról szól. Mégpedig arról, hogy hogyan vergődik az egzisztencia az adott keretek között. Innen a képein megjelenő sziluett is: hisz az magát a keretet jelzi, ontológiai vagy akár antropológiai értelemben véve.

Ebben a korszakában a művészt komolyan foglalkoztatja a zsidóság témája. A festő korai munkáiban megfigyelhető egzisztenciális potenciál mintha még erősebbé válna összefüggésben a témából objektív, természetes módon adódó drámaisággal. Itt nyernek a Fehér László által kedvelt rajzolt sziluettek először szimbolikus értelmet. A zsidó témából adódóan ezek már az eltávozott,

elpusztított áldozatok árnyékai. Fehér László „új” festői stílusa az 1980-as évek közepére alakult ki. A sötét háttérből felvilágító fehér foltok itt nem annyira a téri orientációt szolgálják, mint inkább fényjelenések, amelyek az ábrázolást a technicizáltság, „mechanisztikusság” metafizikai dimenziójába emelik. Ezért is kelti bennünk számtalan „sárga” munkája a nagy sivatag érzését.

Valójában Fehér László nem csinál mást, mint megmutatja a világ reprezentációjára szolgáló különböző módszereket, sőt, mintha az utóbbi években a reprezentáció teljességére is vágyna. A világról alkotott kép egységére, nem pedig szilánkjainak, árnyainak és lenyomatainak visszaadására. Gondolná az ember, hogy Fehér László végre megnyugodott,

hisz sikerült megtalálnia a maga számára megfelelő látásmódot, amely elegánsan elidegenedett, tökéletesen megbízható, öniróniával körülbástyázott... Megnyugodott volna? Meggyőződésem, hogy nem. Gondolom, nemsokára újra magával ragadja a reprezentációk versenye a hiperrealizációtól a derealizációig vezető hosszú úton. De Fehér László kételkedik, hiszen ő a választás festője. Valójában éppen a különböző reprezentációk közötti választás az, amit művészetében tematizál. Ahogy a versben is áll: „Valaki tétovázott, hogy kilépjen-e a képből.”

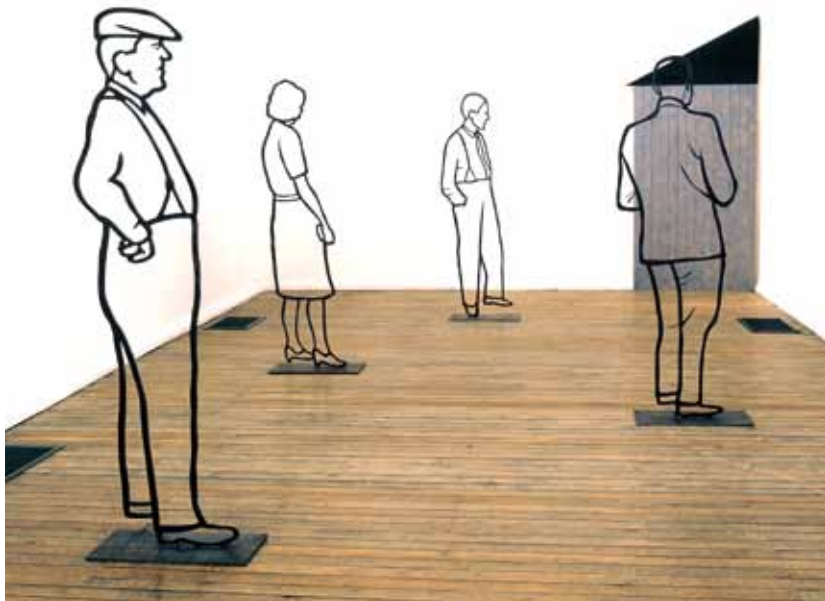
(A cikk Alekszandr Borovszkij Fehér Lászlóról szóló esszéjének és megnyitóbeszédének rövidített és szerkesztett változata.)

◀ Kapualjban (1997)

◀ Szürke ház (1997)

Ludwig Múzeum – Kortárs Művészeti Múzeum

▼ Önarckép (2013)

© Major János

KESERÜ ILONA
(1933, Pécs)

- ▼ Négyes számú festmény (1965)
- ▶ Üzenet (1968)

Keserü Ilona a neoavantgárd művészet kiemelkedő alakja, az egyik legnagyobb és legjelentősebb életművel rendelkező kortárs képzőművész Magyarországon. Munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el, egyebek mellett 1984-ben Munkácsy-, 2000-ben Kossuth-díjat kapott, 2014-ben pedig a Nemzet Művészeinek választották. Számtalan csoportos és egyéni kiállításon szerepelt, művészetének gyűjteményes kiállítást szentelt a Műcsarnok és a Ludwig Múzeum is. Alkotásai a legfontosabb magyarországi magán- és közgyűjtemények mellett olyan világhírű intézményekben is megtalálhatóak, mint a berlini Nationalgalerie, a szöuli National Museum of Contemporary

© Horváth S. Gábor

© Horváth S. Gábor

Art vagy a washingtoni National Museum of Women in the Arts. Keserü Ilona szülőhelyén, Pécsen az 1940-es években a neves művésznél, Martyn Ferencnél kezdett festészetet tanulni. 1958-ban végzett a Képzőművészeti Főiskola festő szakán, de az ott tanított realista irányvonallal szemben hamarosan az absztrakt művészetet választotta. 1962-ben lehetősége nyílt külföldre utazni, és egy, a pályája alakulása szempontjából döntő jelentőségű évet töltött el Olaszországban. Mivel az 1960-as években az absztrakt művészet hivatalosan tiltólistán volt Magyarországon, a progresszívebb irányt képviselő művészek gyakran csak magánlakásokban, a hivatalos kultúrpolitika figyelmét kijátszva tudtak kiállítani. 1966-ban nyílt először lehetősége műveit a szélesebb közönségnek is bemutatni a F fiatal Művészek Stúdiójának éves tárlatán, a híres Stúdió '66-on, ahol abban az évben lektori fel-

ügyelet nélkül szerepelhetett, egy évvel később azonban a cenzúra már nem kegyelmezett műveinek. 1968-ban és 1969-ben részt vett a nemzetközi művészet vérkeringésébe visszatérő magyarországi neoavantgárd művészek legfontosabb „underground” bemutatóin, az IPARTERV kiállításokon. Az 1960-as évek viszonylagos művészeti elszigeteltségében a legaktuálisabb nyugati trendek ismerete és követése már önmagában különleges teljesítménynek számított, egy művész igazi erejét azonban saját stílusának megteremtése jelenti. Keserü Ilona erről egy későbbi interjúban így fogalmaz: „Nehéz feladat egy fiatal ember számára, hogy mindenkivel és mindennel szemben, nem megtagadva, de mindenkitől elhatárolva magát meg tudja fogalmazni, hogy ő maga kicsoda.” Keserü Ilona az évtized közepére érett művésszé vált az amerikai absztrakt expresszionizmussal, a tasizmus néven ismert foltfestési techniká-

▶ Mind 6. (1985)

▶ Ég Föld Víz 2. (2014)
kiállítási enteriőr részlet
Kisterem Galéria

val rokon, a népművészetből is merítő, organikus formákkal kevert egyedülálló stílust hozva létre, amely az azóta eltelt évtizedek során éppen annyit változott vagy fejlődött, hogy mindig aktuális és ugyanolyan izgalmas tudjon maradni. 1967-ben talált rá a balatonudvari temetőben azokra a barokkosan hullámzó, szív alakú sírkövekre, amelyek azután évtizedekig vissza-visszatérő témáivá váltak. A legtöbb ilyen képen a motívumok mintha lebegnének, vagy közelítenének egymáshoz. A sírkő-hajlatoknak ezek a furcsa, helyenként erotikus töltetű egyesülései gyakran szinte kozmikus, transzcendentális élményt nyújtanak a néző számára. Festményei a kezdetektől erős kapcsolatban állnak a zenével és a költészettel, de gyakran nagyon komoly színtanulmányok is. Korábbi piros, narancs, rózsaszín és szürke színiskálája az évek során jelentősen változott részben annak hatására, hogy az 1970-es évektől kezdve folyamatosan színkutatókat végez.

1968 végén kezdett el „varrott” képeket készíteni. A különböző textilanyagoknak a képfelületbe építése, a vászonnak

madzaggal, pamuttal vagy cérnával való beöltése művészetének szintén jellemző vonása lett, csakúgy, mint a kép síkjából kidomborodó felületek, vagy a gubancszerű, egymásba tekeredő formák. Maga Keserü Ilona ez utóbbiakról a következőképpen vall: „Elég sokára értettem meg, hogy alapmotívumom, a gubanc egyben művészi munkálkodásom térbeli ábrája, képlete is. Minden visszatér és ismétlődik, de nem a spirál szabatos és megnyugtató rendjében, hanem a váratlan eltűnések, felbukkanások, ívek, hurkok, kibonthatatlan csomók és ömlő áradások szertelenül változó halmazában.” Keserü Ilona lenyűgöző életműve hasonlatos ezekhez az egymásba tekere-dő, visszatérő és ismétlődő formákhoz: egységes, megbonthatatlan, ugyanakkor bármikor és bárhol folytatható szövetet alkot. A művész egy vele készült interjúban úgy fogalmaz, hogy legjobb munkáit élőlényeknek tekinti, önmagáról pedig ezt teszi hozzá: „Én az vagyok, amit eddig az életemben festettem.”

(A cikk szerzője Huth Július.)

© Kis Varsó: Mate (2011)

KIS VARSÓ

Gálik András
(1970, Budapest)
és
Havas Bálint
(1971, Budapest)

A magyar képzőművészeti szcena élvonalába tartozó Kis Varsó művészpáros tevékenysége a kelet-közép-európai régió rendszerváltás utáni művészetének kontextusába ágyazódik. Gálik András és Havas Bálint festő szakon végzett a Magyar Képzőművészeti Főiskolán, az 1999 óta Kis Varsó néven közösen alkotó művészek gondolkodás- és alkotásmódja azonban leginkább az 1990-es évek óta jelen lévő úgynevezett posztkonceptuális művészethez sorolható. Műveikben történelmi, társadalmi valamint kulturális referenciákat sajátítanak ki, miközben a tradicionális művészetfogalom olyan alapvető kategóriáit kérdőjelezzik meg, mint a szerzőség, az eredetiség és a tulajdon.

© Thomas Wrede

© Szilágyi Lenke

Tudatosan reflektálnak a művészettörténeti hagyományra, górcső alá veszik a kollektív emlékezet, a köztér és a (művészeti) intézményrendszer különböző aspektusait.

Ezek a jelentésrétegek bontakoztak ki eddigi legmerészebb, komoly nemzetközi visszhangot keltő vállalkozásuk, a 2003-as Velencei Biennálén bemutatott *Nefertiti teste* című mű létrejötté során is. A művészpáros a felbecsülhetetlen értékű egyiptomi mellszobrot bronz testtel egészítette ki, a több ezer éves műtárgy kortárs szobrászati alkotással való összeillesztésének aktusát pedig videón dokumentálták. A mű jelentősége az általa felszínre hozott művészetelméleti és kultúrpolitikai problémák komplexitásában ragadható meg leginkább.

Hasonló kisajátító gesztus ismétlődött meg az *Instauráció!* (2004) című pro-

▲ Lélekben tomboló háború,
kiállítási enteriőr, részlet (2011)
Trafó Galéria

jektjüknel, amikor is Somogyi József Hódmezővásárhely főterén álló, Szántó Kovács Jánost ábrázoló szobrát az amszterdami Stedelijk Múzeumban állították ki. A magyar munkásmozgalom hőseit megjelenítő mű térbeli és mentális mobilizálásával a Kis Varsó a szocializmus örökségét kívánta vizsgálni, de emellett az akció kiváltotta heves viták közöttül a kortárs művészeti közeg aktuális látéletét is adta.

Referenciapontjaik közé tartoznak az 1970-es évek művészetének olyan meghatározó figurái, mint Majos János, Szentjóbó (St. Auby) Tamás vagy Károlyi Zsigmond. A *Game of Changes* (2009) című videó munkájukban Bódy Gábor egy kísérleti filmjét használták fel, amelyben a fiatal Károlyi Zsigmond festészetelméleti és egzisztenciális kérdésekről elmélkedik. A Gálik András

◀ Little Warsaw is dead
(2007)

és Havas Bálint által forgatott második epizódban, mintegy újrajátssza a csaknem negyven évvel korábbi jelenetet, a már érett festő-professzort a „tanítványok” ugyanazokkal a kérdésekkel konfrontálják.

Az elmúlt évek egyik legfontosabb alkotása, mind a hazai képzőművészeti szcéna, mind a Kis Varsó praxisán belül a *Lélekben tomboló háború* (2011) című ins-

talláció. Az agresszió és az erőszak történeti reprezentációját kutatva a Kis Varsó magyar közgyűjtemények kisplasztikai anyagából válogatott, és a kiválasztott művekből egyetlen összefüggő csatateret hozott létre többek között a művészeti ideológiai meghatározottságára világítva rá. Legutóbbi, a bécsi Secession épületében bemutatott *Naming You* (2014) című kiállításuk alkalmával sze-

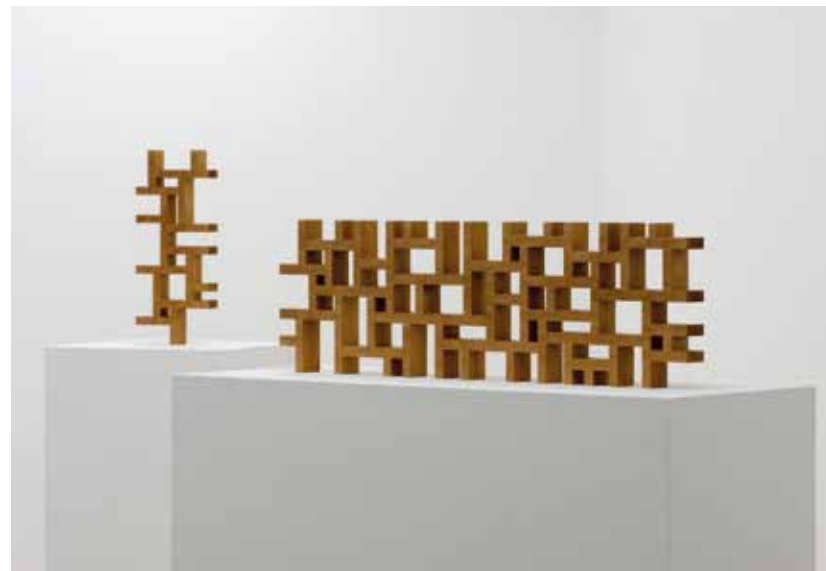

◀ Naming You, kiállítási enteriőr részletek (2014)

Secession, Bécs

▶ Jaali, Naming You, kiállítási enteriőr, részlet (2014)

Secession, Bécs

mélyes vonatkozású témák és családi történetek kerültek középpontba. A Városmajori templom harangtornya és ablakrácsai különböző méretű geometrikus plasztikák (*Belfry*, *Jaali - Vertical*, *Jaali - Horizontal*) formájában jelentek meg. Az épület, mint művészeti produktum az optikai érzékelés által válik befogadhatóvá, az architektúra-részletek szobrokká alakításának módszere nem előkép nélküli tevékenységükben. Művészeti gyakorlatuk szintén visszatérő eleme az efemer, folyamat-alapú „mozaikszobrászat”. A gyakran saját műtermükben megvalósított mozaik-munkáik sajátossága, hogy ragasztóanyag nélkül készülnek, és a kirakás végével megsemmisülnek. A szintén bécsi kiállításra készült *Relief*

(2014) című mozaik a Johannes Itten-féle színskálát jeleníti meg. Az ilyen és ehhez hasonló időleges, folyamat-alapú, esemény-jellegű művek létrehozásánál a művészek fittyet hánynak a kereskedelmi értékesíthetőségre, sőt, a tárgyak birtoklására irányuló műgyűjtés kritikáját is nyújtják.

A Kis Varsó művei a lokális tartalmakat a globális művészet nyelvén jelenítik meg, ezáltal a nemzetközi szintér felől nézve is értelmezhető és fontos pozíciót foglalnak el. Tevékenységük jelentőségét számos nemzetközi kiállítás bizonyítja, számos publikáció hivatkozási pontjai.

(A cikk szerzője Popovics Viktória.)

MAURER DÓRA
(1937, Budapest)

▼ IXEK (2015)

► Overlappings No. 4
(2009/2010)

Maurer Dóra 1956 és 1961 között a Magyar Képzőművészeti Főiskola grafika szakán tanult, mestere Hincz Gyula volt. 1967-ben Rockefeller-ösztöndíjjal Bécsbe utazott, és a több hónapos ottani tartózkodás mind életében, mind pedig munkásságában jelentős változást hozott. Házasságot kötött az ott élő, eredetileg építész végzettségű, képzőművészeti tevékenységet folytató Gáyor Tiborral. Ezt követően 1990-ig felváltva Bécsben és Budapesten, 1990 óta Budapesten él.

© Vintage Galéria

© Vintage Galéria

Maurer Dóra munkásságában többféle anyag és médium jelenik meg, az egyes technikák hangsúlya időről-időre változik. Az 1960-as években szinte kizárólag grafikai tevékenységet folytatott, szerves formákból építkező rézkarcokkal kezdte pályafutását. Az évtized végén és az 1970-es évek elején – gyakran Gáyor Tiborral közösen – alkotói figyelme ter-

mészetben végrehajtott művészeti akciók felé irányult, és ekkor az akciók dokumentációjaképpen is értelmezhető alkotásokat hozott létre. Mindez hatással volt anyaghasználatára (organikus anyagok is kerültek műveibe) valamint a technika/médium megválasztására is. Érdeklődése egyre inkább a nyomhagyás, a mozgás, a változás és annak dokumentálása,

a folyamatok, az idő- és térbeliség megjelenítése felé fordult. Művei ebben az időszakban konceptuális jellegűek voltak, és gyakran sorozatokat alkottak.

A művész az 1970-es évek elejétől kezdődően készít fotó alapú alkotásokat, úgynevezett fotogramot illetve filmet. Gyakran társalkotókkal, köztük több esetben zeneszerzőkkel közösen készített filmjeiben a vizualitás mellett a hang és a zene is jelentős szerephez jut. Az 1970-es évek kezdete óta Maurer Dóra munkásságában egyre erőteljesebben érvényesül a geometriai absztrakció. 1972-ben kidolgozott egy olyan rendszert, amely – folyamatos módosulások mellett – máig is alkotásainak alapját képezi. Pontosan rögzített játékszabályt követve színes vonalakkal jelzett mezőket mozgat egy raszter hálón. Az így kialakuló, lépésről lépésre változó, *Displacements* címen ismert ábrák nyolc különböző szín felhasználásával készültek. E festmények kezdetben téglalap alakúak voltak, majd később a művész az ábrákból már csak egyes részleteket festett meg, és az ily módon formázott műveket *Quasi képeknek* nevezte el. Mind formailag, mind pedig a színek tekintetében lényeges változást

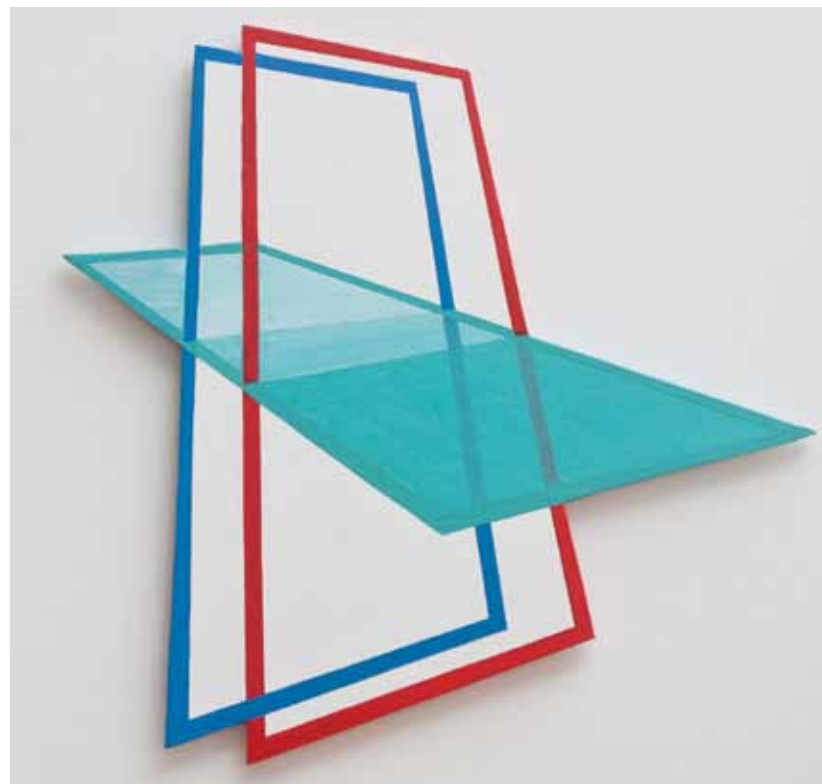
jelentett, amikor a sorozat egyik darabjával kifestette Dieter Bogner, a neves művészettörténész, gyűjtő és múzeum-alapító buchbergi kastélyának egy szabálytalan alakú toronyszobáját. A több hétig tartó munka során megfigyelte, hogyan módosulnak a formák más és más helyről nézve, és hogyan alakulnak át a színek a különböző napszakokban. Festményei ekkortól kezdve térbeli hatást keltenek, látszólag perspektivikusan torzuló vagy a térben meggörbülő síknak, gömbfelületnek tűnnek. A buchbergi alkotómunka után festményeinek színei is megváltoztak: az addig használt nyolc kötött szín mellett újak is megjelentek. E műcsoport *Quod libet* („Ahogy tetszik”) címe a képfelfogás megváltozására is utal. Az ezredforduló után festett *Overlappings* című sorozatának darabjai egymásra csúszó lapokból kialakított görbült síkot sugallnak. Maurer Dóra az 1960-as évek végétől rendszeresen vesz részt magyarországi és nemzetközi kiállításokon, nemzetközi rajz- és grafikai biennálékön. Képzőművészeti munkássága mellett művészetpedagógiai, művészetszervező és kiállításszervező tevékenysége is jelentős. 1975 és 1977 között rajzszak-

kört vezetett a Ganz-MÁVAG Művelődési Központban, ugyanakkor ugyanott Erdély Miklóssal közösen irányították a kezdetben Mozgástervezési és Kivitelezési Akció, később Kreativitási gyakorlatok nevű kört. Az 1980-as évek elején képzőművészeti szakkört tartott a Szépművészeti Múzeumban, ahol leginkább fotóval és filmmel foglalkozott. 1987 és 1991 között kurzusokat vezetett a Magyar Iparművészeti Főiskolán, 1990 óta a Magyar Képzőművészeti Egyetem Festő Tanszékének tanára. Az 1970-es évektől kezdődően kiállításokat szervez magyar és külföldi művészekkel, művészettörténészekkel, intézményekkel együttműködve, amelyek

részen Magyarországon, részben külföldön valósulnak meg.

Maurer Dóra a 2006-ban létrehozott Nyílt Struktúrák Művészeti Egyesület (OSAS) alapító tagja. Ekkortól az OSAS keretében rendez tematikus kiállításokat a Szépművészeti Múzeum Vasarely Múzeumában külföldi és magyar művészek részvételével. E kiállítások elsősorban az úgynevezett konkrét művészet különböző szempontú bemutatására irányulnak. Maurer Dóra napjainkban a kortárs magyar művészet egyik nemzetközileg is leginkább elismert, meghatározó alakja.

(A cikk szerzője Király Judit. Köszönjük a Vintage Galéria közreműködését.)

NÁDLER ISTVÁN
(1938, Visegrád)

© Várlok Galéria

◀ **Sárga (1970)**
a művész tulajdona

▶ **1997. 09. 18. (1997)**
Szalóky-gyűjtemény

Munkácsy-, Kossuth- és Prima Primissima díjjal kitüntetett művész, Nádler István a magyar képzőművészeti élet évtizedek óta megkerülhetetlen szereplője. Az 1960-as évek közepén kibontakozó magyar neo-avantgárd mozgalom egyik elindítója, az IPARTERV kiállításainak résztvevője valamint a Budapesti Műhely egyik alapítója. 1997 óta tagja a Várlok Galéria művészkörének. Nádler István 1958 és 1963 között folytatta tanulmányait a Magyar Képzőművészeti Főiskolán, ahol Hincz Gyula volt a mestere. 1958 és 1968 között a Zuglói Kör tagja volt. 1964-ben a Károlyi Alapítvány meghívására európai tanulmányutat tett, 1966-ban Párizsba utazott. 1970-ben a Károlyi Alapítvány művésztelepén dolgozott a franciaországi Vence-ban, 1972-ben pedig az essen Museum Folkwang ösztöndíját nyerte el. 1975 és 1979 között a Budapesti Műhely tagjaként alkotott. 1978-ban Nyugat-Németországban és Hollandiában tett tanulmányutat, 1995-ben Rómában és Firenzében, 1996-ban Lisszabonban járt. 1986-ban művésztársaival, Bak Imrével és Kelemen Károllyal együtt hárman képviselték Magyarországot a 42. Nemzetközi Képzőművészeti Biennálén Velencében. Pályafutása alatt számos egyéni és csoportos kiállításon vett részt Magyarországon és külföl-

© Várlok Galéria

dön egyaránt. Jelenleg Budapesten és Feketebácson él.

A nádleri, immár öt évtizedes műltra visszatekintő életmű egyik alapvető jellemvonása a folyamatos, mégis koherens megújulás, amely az alkotás metafizikájából mind mélyebb és mélyebb rétegeket tár fel. A változások mellett azonban művészi gondolkodásának állandósága is jól nyomon követhető: a hagyomány, a zene és a keleti filozófia már alkotói pályájának kezdetétől fogva jelent számára meghatározó inspirációs

forrást. Nádler István korai alkotásai az úgynevezett *informel* festésmód és a lírai absztrakció jegyében fogantak. Művein már ekkor megfigyelhető néhány olyan mozzanat, amely festészetében a későbbiekben is jellemző marad: ilyen a színek emocionális, olykor szimbolikus szerepe, a különféle alkotóelvek szintézisére való törekvés, a művészettörténeti előképek (például az archaikus görög szobrászat vagy Kazimir Malevics szuprematizmusa) és ezek egyénien átdolgozott változatainak beemelése művésze-

tébe. Erősen érzelmi-érzéki indíttatású festészetét később egy homogénebb, tömörebb, keményebb színmezőket ütköztető szemlélet váltotta fel, és az úgynevezett *hard edge* festészet 1970-es évek elejétől kibontakozó magyar vonulatának egyik legmarkánsabb képviselője lett. Újabb fordulópontra művészetében 1980, amikor elhagyta a korábbi évekre jellemző geometriát, és egy felszabadul-

tabb, heterogén formavilágot alakított ki elsősorban kortárs zenei élmények hatására. Életművében meghatározó jelentőségű az a problémakör, amely a geometrikus forma és a dinamikus festői gesztus kettősségére épül: művei középpontjában a motívum keresése és megtalálása, majd visszatérő gesztusokban való megformálása áll. Az 1990-es évek

vége óta készült műveiről elmondható, hogy azok a képen belüli finom egyensúlyokat megteremtő erő megjelenítéseire keresnek válaszokat. A 2000-es évek híres *fekete korszaka*, majd az azt követő élénk, erőteljes színek és gesztusok világa után 2009-ben egy újabb fordulatnak lehettünk tanúi. Az ekkor készült alkotások már az emelkedettségről szóltak, egyfajta „megszentségesülésről” azáltal, hogy a gesztusok súlyukat veszítve finoman lebegtek az arany és ezüst valamint a finom paszellszínek tompa merengésében. Először tűntek fel ekkor Nádler István festészetében a metálszínek (arany, ezüst, réz, bronz), amelyek alkotásainak azóta is meghatározó elemei. Az arany és az ezüst – bár a befogadóban önkéntelenül is felidézhetnek

ilyenféle reminiscenciákat – nem szakrális értelemben vannak jelen, hanem pusztán mint színek, amelyeknek az a céljuk, hogy még oldottabbá tegyék a teret, árnyaltabbá a színátmeneteket. A művész által alkalmazott jellegzetes anyag, a kazeintempera tompaságával kontrasztot alkot a fényes felületükkel, így fokozva a tér mélységét és a dimenziókkal való játékot.

Nádler István festmények mellett grafikákat és szobrokat is készít. Művei a legnevesebb magyar közgyűjteményekben, így többek között a Magyar Nemzeti Galéria, a Ludwig Múzeum, a Szépművészeti Múzeum és a Kassák Múzeum gyűjteményében is megtalálhatóak, és olyan jelentős külföldi intézményekben is helyet kaptak, mint például a bécsi Museum Moderner Kunst (Stiftung Ludwig) és a szintén bécsi Albertina, a berlini Neue Nationalgalerie vagy az esseni Museum Folkwang.

(Köszönjük a Várfok Galériának a cikk elkészítéséhez nyújtott segítségét.)

SZŰCS ATTILA
(1967, Miskolc)

▼ Playground at night (1995)

▶ Donkey (2000)

Szűcs Attila az 1990-es évek elején induló festőgeneráció kiemelkedő, egyik legizgalmasabb alakja. 1967-ben született Miskolcon, ma Budapesten él és dolgozik. Az elmúlt közel három évtized során a világ legjelentősebb művészeti fővárosaiban állított ki, többek között New York-ban, Párizsban, Bázelen, Isztambulban és Athénban is bemutatkozott, művei jelentős hazai és nemzetközi magán- és közgyűjteményekben is szerepelnek. Számos rangos művészeti díjat és elismerést kapott: köztük a Derkovits,

© Deák Erika Galéria

© Deák Erika Galéria

a Barcsay és Smohay ösztöndíjakat, 1997-ben a Magyar Aszfalt I. díját, 1998-ban a Római Magyar Akadémia és a Los Angeles-i MAK-Schindler Program ösztöndíját, 2005-ben Munkácsy-díjat. Festészetének kiindulópontja általában egy már létező kép, fotó, képeslap, internetről letöltött fénykép. Képválasztásai az ismerősség érzetét keltik, mintha a kollektív emlékezet bugyrából venné őket elő. Ezeket a képeket azonban kiragadja eredeti kontextusukból, és történeteit különös, vákuumszerű festői terekbe kerülnek. Alkotásai úgy vannak hatással ránk, hogy nem csapnak be minket, úgy keríteneek hatalmuk alá, hogy közben át is adják magukat nekünk. A nézőnek gyakran adódik az az érzése, hogy ami a festményen történik, vagyis megjelenik, az valamiért nagyon fontos, talán azért, mert kompozíciói olyan érzést sugallnak, mintha a saját életünk elmúlt pillanatait élhetnénk újra. A szerelmét el nem érő férfi, a magányos ágyak, a hanyagul az asztal-

ra hajtott kesztyű vagy az arcát a kezébe borító nő nemcsak a festő kép-emléke, de a miénk is.

Azon túl, hogy gyakran a kollektív emlékezet képeit tárja eléünk, Szűcs Attila művészete több szállal kötődik az idő dimenziójához. Festményeit nem lehet egyetlen pillanat alatt feldolgozni, művei komolyabb időbefektetést követelnek a nézőtől. Az első látásra ismerős szituációk a nézés folyamatában tárlakoznak ki igazán, rétegei térben és időben is a folyamatot, de egyben az állandóságot is sugallják. A piros felhőkön békésen ücsörgő számmalvalamilyen formában már mindnyáján találkoztunk, egy mesében, egy filmben vagy legfurcsább álmainkban. Elsőre vicces, aztán szürreális, utána nyugtalanító, végül pedig felismerjük és a legmélyebb bizonyossággal raktározzuk el magunkban újra a képet. Mind elmentünk már egy elhagyott, éjszakai játszótér mellett. Talán meg is álltunk, visszaemlékeztünk egy gyerekkori élményre, egy mosolyra,

▼ Girl with colour stripes (2014)

© Deák Erika Galéria

© Deák Erika Galéria

▲ White ball planking (2011)

© Deák Erika Galéria

▲ Two standing figures (2008)

egy különös álomra. Közünk van ezekhez a történetekhez, még ha rég elfelejtettük is őket. Szűcs Attila összegyűjti, majd összerakja az elemi részecskéket, és olyan képélményekkel ajándékoz meg minket, amik a tér-idő esemény-horizontján időtlenné válva képesek a figurális festészetet újraértelmezni.

Szűcs Attila így vall a művészetről: „Egy festmény története mindig az alkímiai transzmutációval határos. Az átalakulás a legkülönbözőbb formákat öltheti fel, a festő ecsetté és/vagy festékké válik, a festék színné, formává és/vagy fénné. A tekintet hasonlóképpen közeledik-távolodik, szükség esetén megsokszorozódik, míg végül a festmény néz vissza a szemlélőre.”

(Köszönjük a Deák Erika Galériának a cikk elkészítéséhez nyújtott segítséget.)

ART MARKET BUDAPEST

NEMZETKÖZI KORTÁRS KÉPZŐMŰVÉSZETI VÁSÁR

2015. OKTÓBER 8-11.

KÉPZŐMŰVÉSZET 6.000 NÉGYZETMÉTEREN

■ 100 KIÁLLÍTÓ - 500 MŰVÉSZ ■ KELET-EURÓPA

VEZETŐ, MAGYARORSZÁG EGYETLEN KORTÁRS

KÉPZŐMŰVÉSZETI VÁSÁRA ■ 25.000 LÁTOGATÓ

■ KÖZEL 30 ORSZÁG KIÁLLÍTÓI ■ sCULTURE

PROGRAM - KÜLTÉRI SZOBORPARK, BELTÉRI

SZOBORKIÁLLÍTÁS ■ INGYENES TÁRLATVEZETÉSEK

ÉS MÚZEUMPEDAGÓGIAI FOGLALKOZÁSOK ■ ART

PHOTO BUDAPEST FOTÓMŰVÉSZETI SZEKCIÓ,

KELET- ÉS KÖZÉP - EURÓPA EGYETLEN

NEMZETKÖZI FOTÓVÁSÁRA ■ SZAKMAI

BESZÉLGETÉSEK, NEMZETKÖZI SZAKEMBEREK:

GYŰJTŐK, GALÉRIÁSOK, MŰVÉSEK ■ KIEGÉSZÍTŐ

PROGRAMOK: DIVAT, ZENE, PERFORMANSZOK

ART MARKET
2015
BUDAPEST

MŰVÉSZET (KOR)HATÁROK NÉLKÜL

Az ART MARKET BUDAPEST kortárs képzőművészeti vásár

kiemelt céljai között szerepel a jövő művészetkedvelő közönségének nevelése és szórakoztatása. Fontos törekvésünk a legfiatalabb generációk és a kortárs képzőművészet közötti kapcsolat létrehozása és intenzív ápolása.

Ingyenes gyermek- és múzeumpedagógiai programunkat az elmúlt években is a

B | BRAUN
SHARING EXPERTISE

támogatásának köszönhetően hozhattuk létre.

A vásárra látogató mintegy hétszáz diák szavazatai alapján az ART MARKET BUDAPEST 2014 kiállítói közül a fiatalok kedvence a **Tammen & Partner** és az **acb** galériák voltak.

A MŰVÉSZET (KOR)HATÁROK NÉLKÜL program

2015. október 8-11. között is folytatódik.

Szakembereink várják pedagógusok és iskolai csoportok előzetes érdeklődését.

ART
MARKET
2015 | BUDAPEST

info@artmarketbudapest.hu

Múzeumpedagógiai programunkat a

B | BRAUN
SHARING EXPERTISE

jóvoltából az ART MARKET BUDAPEST 2015 ideje alatt is ingyenesen bocsátjuk vendégeink rendelkezésére.

(1) 2390007 | info@artmarketbudapest.hu

www.artmarketbudapest.hu | www.facebook.com/ArtMarketBudapest

EDGE
communications

MŰVÉSZET & KOMMUNIKÁCIÓ

EDGE Communications
1061 Budapest, Hegedű utca 9.
(1) 239 0007
info@edge.hu

BUY
ART

KARE DESIGN

MAX
CITY
rendezés az életről

KARE Budapest
MAXCity Lakberendezési Áruház, I. emelet 112. üzlet
2045 Törökbálint, Tópark u. 1/a. (M1-es autópálya 14-es kijáratánál)
Nyitva tartás: H - Sz 10.00 - 20.00

WWW.KARE-DESIGN.COM

Étterem • Cukrászda • Bár • Kávéház

1026 Budapest, Orló utca 1.
www.emile.hu

A „KORTÁRS KÉPZŐMŰVÉSZEK TOP 10” MAGAZIN
LÉTREHOZÁSÁBAN ÉS TERJESZTÉSÉBEN TÁMOGATÁST
ÉS PARTNERI SEGÍTSÉGET NYÚJTOTT:

ART MARKET BUDAPEST

ARTKARTELL

BRODY STUDIOS

DEÁK ERIKA GALÉRIA

GODOT GALÉRIA

HVG KIADÓ ZRT.

KISTEREM GALÉRIA

GREGOR PODNAR GALÉRIA

VÁRFOK GALÉRIA

VINTAGE GALÉRIA

KÖSZÖNETET MONDUNK A MAGAZIN,
A MŰGYŰJTÉS ÉS A MŰVÉSZET TÁMOGATÓINAK.

A 2015 júniusában megjelent „Kortárs képzőművészek TOP 10” című magazin ingyenesen került terjesztésre Magyarországon részben országos gazdasági és művészeti lapok mellékleteként, részben pedig a magazin és a Műgyűjtők Klubja támogatói és partnerei, valamint az Art Market Budapest 2015 VIP vendégei körében.

Az EDGE Communications Kft. az érdeklődők számára a magazinból korlátozott számban kész további példányokat biztosítani.

ONYX

1 Michelin csillag

Onyx Restaurant

1051 Budapest, Vörösmarty tér 7-8.

Asztalfoglalás: +36-30-508-0622

onyx@onyxrestaurant.hu
www.onyxrestaurant.hu

ART MARKET 2015! BUDAPEST

NEMZETKÖZI KORTÁRS
KÉPZŐMŰVÉSZETI VÁSÁR

2015. OKTÓBER 8-11.
MILLENÁRIS, BUDAPEST

+36.1.2390007
info@artmarketbudapest.hu
www.artmarketbudapest.hu
www.facebook.com/ArtMarketBudapest

